

Söndagen den 23 juli 2006

Jag har nog skrivit om det mesta. Men än finns de mycket i mitt huvud. Nu har de gått många år sedan jag började skriva. Barnen är stora och har barn.

Jag sitter ensam här idag. Bengt dog i november i fjol. Tomt och konstigt, men allt måste gå. Alla här i byn har gått till den eviga vilan. Det är bara Uno och Solveig i Kärret. Bara nytt folk som kommit till gårdarna.

När vi var nygifta och Bengt kom från jobbet å ätit, tog vi kärran å en stor låda och gick till skogen. Jag bar fram pinnar och kvist och Bengt högg och la i lådan. Så höll vi på långt fram på hösten. Pinnarna värmd bra, så vi hade ved länge. När det var som kallast, hade vi en hink med sågspån på spisen

Vi blev också utan vatten en vinter. Då smälte vi snö. Ingen frys och vi fick också grissmaka från mor och far, när de slaktat. De var att gräva ner det i snön. La det i något passande kärl för varorna.

Men tiderna har blivit bättre, nu har jag både kyl och frys.

Vi var lyckliga i 60 år. Så nu sitter jag här och tänker på allt vi har fått vara med om. Både glädje och sorg. Men så är livet.

Skrivet år 2000

Den 13 oktober 1945 gifte vi oss. Vigseln var i Väster Våla prästgård. På kvällen var festen i godtemplarlokalen. Över hundra personer som bjöds på kaffe. Prästen gick runt och sålde "Vår kyrka" under tiden dansen gick. Bengts bror Gunnar dansade brudvalsens (Fjällbruden) med bruden. Bengt dansade inte.

På måndagen åkte Bengt hem till Bäck. Hans mormor och morfar var kvar några dagar till. Den 25 oktober på Inga dagen flyttade jag hit upp. En liten stuga rum och kök. Inget vatten eller avlopp. Men vad gjorde det. Vi var ju två å unga och kära.

Åren gick och barnen kom. De blev trångt i stugan, men vad gjorde det. Barnen växte och flyttade från mor och far. Men ofta tittar de hem, inte att förglömma barnbarnen.

Så har åren bara sprungit iväg. Tiden går alldeles för fort. Nu lever vi på tiden som varit och minns.